

Barbika. Od kod se pa vidi, de je zemlja okrogla? Ali ste vi, stari oče! že vidili?

Boštjan. Zemlja se ne zamore od nikoder tako viditi in ogledati ko ta buča, ki jo v rokah imam. Vender pa so se učeni že davno prepričali, de zemlja ni ploša ampak krogla (kugla).

(Komaj Boštjan zadnjo besédo izgovori, prilomasti hlapec v hišo: „Za božjo volo, stari oče! pomagajte, vol je junca vhdel.“ — Vsi derejo vun).

Od obléke starih Slovánov.

(Konec.)

Pokrivalo, s katerim so si ženske glavo pokrivalo, se je imenovalo čépec ali čépa. (Morde od „čepéti.“ Na glavi čépi.) Serblji še zdej pravijo čj epc, Čehi cepec, Poljci čepiec, Rusi čepeč. Mi smo soglasnici (Mitlaute) v besedi „čepa“ prestavili in pravimo namesto „čépa“ — péča. *) — Dekleta so nosile na glavi nekaj, po čim so se od žen razločile. To je na kmetih še v navadi. Slovenske dekleta nosijo v nekterih krajih na glavi šapel, v nekterih parto, v nekterih in scer blizo Hrovaškiga rudečo kápico in še druge znamenja, de še niso omožene; v nekterih pa vedno razoglave hodijo. — Šapel je venec is črniga baržuna (žameta), tri, štiri perste širok, zadej visi šumeče zlató. Parta je suknen, z biseri olupšan obroček okrog čela, zadej po vratu visi veliko mnogoverstnih, po pedali dolgih svilnih (židanih) trakov. —

Kakor še dan današnji, so ljubile tudi nekdajne Slovanke to, kar se svetí, kar šumí, in scer v starih časih še bolj od zdej. Sosebno dopadajenje so imeli, in še imajo stari Slovani nad obléko béle, modre ali višnjeve (plave) in parudeče barve.

Hvala Védežu.

Kakó velika pomoč je za slovenske šolarje lepi in

*) Linhartov „Berufch einer Geschichte von Krain“ II- zvezek, stran 154.